Р Е Ш Е Н И Е
№ 3359

гр. София, 20.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 20 състав,** в публично заседание на 26.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1926** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя О. С. А., срещу Решение № ПО-7/07.01.2014 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството против Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх.№ 0525/2012/00114 от 04.07.2014 г., издадено от С. Т. – публичен изпълнител в дирекция „Събиране" при ТД на НАП-С..

В жалбата се твърди, че постановлението за налагане обезпечителни мерки е издадено в противоречие с изискванията на ДОПК, тъй като обезпечителните мерки сериозно възпрепятстват дейността на дружеството. Твърди се, че спрямо същите активи, предмет на П., има наложени запори от банките-кредиторки. Релевира се довод за прекомерност на обезпечението. Претендира се присъждането на разноски. Представени са писмени бележки от представителя по пълномощие адв. Б..

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. К. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на процесуалния представител на жалбоподателя. Представя писмени бележки .

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП-С., дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение” по повод на публичните задължения на [фирма], установени със съдебно решение на ОС Пазарджик, данъчни декларации и ревизионни актове, на основание чл. 205, във вр. чл.195, ал.1-3 ДОПК с Постановление, изх.№ 0525/2012/000114/04.07.2013 г. публичният изпълнител С. Т. е наложила възбрана върху следните недвижими имоти, собственост на жалбоподателя: сграда с идентификатор 56722.652.230.5, с адм.адрес [населено място], Източна индустриална зона със застроена площ от 2008 кв.м. и сграда с идентификатор 56722.652.230.7 с адм.адрес [населено място] индустриална зона, със застроена площ от 991 кв.м. Срещу постановлението е подадена жалба до директора на ТД на НАП-С., който с решение № ПО-79/15.10.2013 г. оставя жалбата без разглеждане като просрочена. С определение № 7478/13.12.2013 г. Административен съд София-град е отменил решението и върнал преписката за ново произнасяне. С Решение № ПО-7/07.01.2014 г. директорът на ТД на НАП е оставил жалбата без уважение като недопустима. В мотивите на това решение се сочи, че постановлението на публичния изпълнител е законосъобразно, поради което жалбата се явява неоснователна и недоказана и следва да се остави без уважение.

По делото са представени като доказателства: у-ние за данъчна оценка на двата недвижими имота № 638/21.01.2014 г. от което е видно, че данъчната оценка на двата имота е 611 519,30 лв.; договор за банков кредит № 1073-10/30.06.2010 г. и допълнително споразумение № 2 към него от 03.12.2011 г.; договор за банков кредит № 1077-11/03.10.2011 г.; удостоверение от К. А. Б. ЕАД № 22-584/21.03.2014 г.

При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена по реда на чл. 197, ал.2 ДОПК, срещу подлежащото на съдебно обжалване решение на директор на съответната ТД на НАП-С., постановено при обжалване по административен ред на постановление за налагане на обезпечителни мерки в 7 дневния срок от връчване на решението, от надлежна страна, адресат на обезпечителните мерки.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното Решение на Директора на ТД на НАП - С. е издадено от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 197, ал. 1 ДОПК. Издадено е в съответната форма и реквизити. Спазени са процесуалните разпоредби по издаването му и не са допуснати съществени нарушения, обосноваващи основание за незаконосъобразност и обявяване на нищожност. Същото се отнася и до контролирания с обжалваното решение акт - потвърденото постановление за налагане на обезпечителни мерки. Оспореното постановление е издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С. - компетентен орган съгласно 12, ал.2, т.1 ДОПК /О.., но в сила към момента на издаване на постановлението/. Същото е издадено в изискуемите съобразно чл.196 ДОПК форма и съдържание.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя за необоснованост поради наличието на договорни ипотеки спрямо възбранените имоти. Наистина от представените доказателства се установява, че двата възбранени от публичния изпълнител недвижими имота са предмет на договорни ипотеки с банката-кредитор. Това обаче не означава, че обезпечението е без основание и лишено от смисъл, както се твърди в жалбата и писмените бележки на процесуалния представител на жалбоподателя. Съгласно чл.194, ал.1 ДОПК обезпеченият кредитор в чиято полза е учредена ипотека върху имущество, срещу което са започнали изпълнителни действия или са наложени обезпечения по този кодекс, се смята за присъединил се в производството пред

публичния изпълнител. От друга страна ако дружеството изплати задълженията си по кредита, то ипотеките ще могат да бъдат заличени и публичното вземане да бъде удовлетворено именно от тези два недвижими имота.
Неоснователно е и оплакването за нарушение на чл.195, ал.2 ДОПК. Като аргумент се сочи, че стойността на двата възбранени имота е по-малък от публичното задължение и последното не би могло да бъде удовлетворено при евентуалната публича продан.
Този довод е несъстоятелен. Публичният изпълнител налага обезпечителни мерки върху наличното на длъжника имущество, независимо от това дали то е в състояние да удовлетвори целия размер на публичното вземане.
Не е нарушен и принципът на съразмерност при определяне на обезпечителната мярка. Както бе изтъкнато по-горе стойността на възбраненото имущество е по-малка от размера на публичното вземане, поради което съдът намира, че са спазени изискванията на чл.195, ал.7 ДОПК.
Неоснователно е и оплакването, че двата ревизионни акта не са влезли в сила. Съгласно чл.209, ал.2 ДОПК принудително изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван.
С оглед горното съдът намира, че не са налице условията на чл.208, ал.1 ДОПК за отмяна на оспореното решение,поради което жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора предвид нарочно направеното искане в тази насока от юрк. К. в проведеното открито заседание на 26.03.2014г. , когато е даден ход на устните състезания и на основание чл.161,ал.1, изр.2 ДОПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.
Мотивиран така Административен съд София-град – I отделение 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № ПО-7/07.01.2014 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството против Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 0525/2012/00114 от 04.07.2014 г., издадено от С. Т. – публичен изпълнител в дирекция „Събиране” при ТД на НАП-С..
ОСЪЖДА [фирма],ЕИК:175038471, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя О. С. А.,да заплати на ТД на НАП-С. разноски по делото в размер на 150 /сто и петдесет/лева.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: